

1977

**HOOFDPUNTEN
VERKIEZINGSPROGRAMMA
1977**

—

**KOMMUNISTISCHE
EENHEIDSBEWEGING
NEDERLAND
marxistisch-leninistisch
KENml**

**HOOFDPUNTEN
VERKIEZINGSPROGRAMMA
1977**

**—
KOMMUNISTISCHE
EENHEIDSBEWEGING
NEDERLAND
marxistisch-leninistisch
KENml**

TEGEN DE POLITIEK VAN DE REGERING DEN UYL DIE MILJARDEN SUBSIDIES TOESCHUIFT AAN DE ONDERNEMERS EN DE LASTEN VAN DE KRISIS AFWENTELT OP DE WERKENDE BEVOLKING

Het verkiezingsprogramma van de KEN ml zal op de eerste verkiezingsmanifestatie op 12 maart in Rotterdam worden gepresenteerd. De hoofdlijn daarvan ligt vast, en is in deze brochure samengevat. De KEN ml komt niet met een waslijst van punten die het volgend kabinet zou moeten realiseren. Het gaat er ons in de eerste plaats om de struisvogelpolitiek van de regering Den Uyl en de burgerlijke partijen aan de orde te stellen ten aanzien van enkele allesbepalende vraagstukken :

- * de economische crisis en zijn gevolgen
- * het toenemende oorlogsgevaar
- * hoe naar een socialistisch en onafhankelijk Nederland

De inzet van deze verkiezingen is niet alleen, of de door de PvdA gedomineerde regering zich zal weten te handhaven, of de PvdA kleine konsessies moet doen aan de konfessionelen enz.

Voor het eerst sinds lange tijd zullen wij de verkiezingen opnieuw tot een strijdperk voor de politiek van de arbeidersklasse maken.

Den Uyl: geen loonmaatregelen vanwege verkiezingen

De regering den Uyl probeert het zo voor te stellen alsof zij het enig mogelijke alternatief is voor de arbeiders en de gewone werkende mensen. De regering den Uyl beweert "spreiding van kennis, macht en inkomen" na te streven, de "zwakkeren te beschermen" en "winst om te zetten in meer werk".

Wat doet deze regering echter? Het antwoord van de PvdA-CDA koalitie op de economische crisis is een politiek van loondaling en het verlagen van de sociale uitkeringen en tegelijk het enorm opvoeren van subsidies, geld weggeven dus, aan de bedrijven. Drie achtereenvolgende jaren heeft de regering door van bovenaf de lonen vast te stellen een politiek van nullijn en van loondaling doorgevoerd. Over 1976 zijn de CAO-lonen reëel gemiddeld $3\frac{1}{2}\%$ gedaald, volgens de officiële cijfers. Alleen nu in 1977, vlak voor de verkiezingen, legt de regering geen loonmaatregel op, in de hoop daardoor weer als "sociale regering" te kunnen poseren. Wat een doorzichtige truc! De PvdA heeft aangekondigd dat een tweede kabinet den Uyl 25 miljard gulden (!) aan de ondernemers wil geven in 4 jaar. Daarvoor moet dan wel de WAO omlaag met 1% en daarna misschien met nog meer. Daarvoor moet de WW-uitkering van werkende jongeren omlaag en een reeks andere mogelijkheden zijn reeds geopend, die men liever pas na de verkiezingen verder bespreekt!

Dat is het recept van Den Uyl en konsorten voor de werkloosheid!

VVD: winsten opkrikken door belastingvoordelen

PvdA: winsten opvijzelen door directe subsidies

De VVD biedt daarvoor geen enkel alternatief. Deze wil weliswaar wat minder subsidies aan de bedrijven geven, maar daarvoor in de plaats belastingvoordelen voor de ondernemers. Het verschil is dat de VVD de voordelen meer aan alle ondernemers toe wil laten komen, terwijl de PvdA ze gericht wil geven aan "trekpaarden", de grote ondernemingen die een beslissende rol vervullen in de ekonomie en aan "speerpunten", d.w.z. aan probleemgevallen. Het beleid van de VVD heeft voordelen voor vele kleine zelfstandigen en middelgrote bedrijven. Het beleid van de PvdA heeft voordelen voor de grote monopolies en voor de bedrijven die kunstmatig op de been gehouden kunnen worden. Het wezenlijke verschil is dat de VVD meer aan de spontane ontwikkeling, aan de vrije konkurrentie, wil overlaten, terwijl de PvdA meer overheidsingrijpen wil. De grote overeenkomst is echter dat PvdA en VVD beide het beschermen van de winsten voorop stellen en hun politiek richten op het toeschuiven van vele miljarden aan de ondernemingen. Beide zijn voor het afwentelen van de lasten van de krisis op de werkende bevolking en op hen die afhankelijk zijn van een sociale uitkering. Beide partijen schreeuwen moord en brand dat de methode van de ander niet tot een effectieve aanpak van de krisis en de werkloosheid leidt. De PvdA beweert dat méér overheidsingrijpen noodzakelijk is. De VVD beweert dat verder uitbreiden van de staatsburokratie zoveel mogelijk beperkt moet blijven.

De een wil iets tegen de krisis doen door de winsten bij bepaalde bedrijven op te vijzelen, de ander wil meer gelijkmatig over de hele linie de winsten opkrikken. Beide zijn het er echter over eens dat de winsten omhoog moeten om iets tegen de krisis te kunnen doen. Is het echter mogelijk om iets tegen de krisis te doen door de winsten kunstmatig op te voeren? Of betekent een dergelijke politiek feitelijk het spekken van de winsten ten koste van degenen die van lonen en uitkeringen afhankelijk zijn?

Produktie voor winst leidt tot overkapaciteit

Wat is de oorzaak van de ekonomische krisis? Waarom zijn de winsten dan te laag? De oorzaak ligt in het kapitalistische produktiesysteem. Het is in Nederland nog altijd zo dat een kleine bovenlaag het grootste deel van de produktiemiddelen bezit, en zich de winst van de bedrijven privé toe-eigent. Nog altijd kent Nederland een schrijnende tegenstelling tussen enkele duizenden multi-miljonairs en honderdduizenden die vlak boven het bestaansminimum leven. Deze ekonomische orde berust op uitbuiting, op produktie voor de winst. Jarenlang hebben de burgerlijke politici verkondigd dat krisis en werkloosheid bij het "ouderwetse" kapitalisme van voor de oorlog hoorden. In de moderne tijd zouden deze problemen wel door bijsturen door de staat overwonnen kunnen worden.

- Vanaf het begin van de 70'er jaren is de ekonomie echter gestagneerd, de werkloosheid toegenomen en is een tendens tot dalen van de lonen opgetreden. In 1976 zijn de lonen behoorlijk gedaald. Dat wordt ook door de stijging van dit jaar met 1 á 2% niet goed gemaakt.

En er is geen enkele reden om te veronderstellen dat de huidige economische crisis zich niet verder zal ontwikkelen tot een even kolossale omvang als in de dertiger jaren. Integendeel. Nu aan het begin van 1977 zitten we in een z.g. opleving van de economie waardoor de stijging van de werkloosheid tijdelijk tot een halt is gekomen. Het is echter bekend dat deze opleving alweer bijna is uitgewerkt. In W. Duitsland is de werkloosheid de laatste maanden gestegen en heeft al weer bijna een nieuw na-oorlogse rekord-hoogte bereikt. Den Uyl heeft reeds aangekondigd dat we er op moeten rekenen dat Nederland zal volgen!

Nu zitten we nog in de "opleving". Wat zal er daarna gebeuren? Daarover zwijgen de overige partijen liever. Ze menen dat het het meest "praktisch" is, om niet te ver vooruit te zien, en om er verder maar het beste van te hopen. De werkelijkheid van de crisis toont aan, dat het kapitalisme een onhoudbaar systeem is, dat zichzelf steeds verder ondermijnt. In de periode voor de crisis is de produktiekapaciteit van talloze bedrijfstakken enorm opgevoerd. De ontwikkeling van de produktie ten goede laten komen aan de arbeiders door hogere lonen was dat niet mogelijk, dan kwam de concurrentie-positie in gevaar enz. Zo hebben de bedrijven in Nederland en in het buitenland elkaar gedwongen de concurrentie-positie voortdurend verder te "versterken" en de investeringen op te voeren. Het resultaat is dat er in talloze bedrijfstakken een enorme overcapaciteit is geschapen. Deze overcapaciteit is de eigenlijke oorzaak van de crisis.

Kapitalistische oplossing crisis: kapitaalvernietiging

Het probleem van de crisis is dus niet zomaar dat er te weinig geïnvesteerd wordt, zoals de burgerlijke partijen beweren. Het probleem is dat er teveel geïnvesteerd is. Met andere woorden de meeste bedrijfstakken hebben meer bedrijven en meer kapitaal geïnvesteerd dan dat er rendabel kan werken. De meeste bedrijfstakken kunnen veel meer produceren dan ze kunnen afzetten. Juist omdat de overcapaciteit het kernprobleem is, kan een politiek die gericht is op het stimuleren van de investeringen door het opvijzelen van de winsten niet werkelijk iets aan de crisis verhelpen.

De enige 'oplossing' die het kapitalisme heeft, is om het 'teveel' aan kapitaal weg te werken door vernietiging van het kapitaal door massaal sluiten van bedrijven. En in de dertiger jaren hebben we gezien, dat zelfs dat niet genoeg was, en dat pas door de oorlog er opnieuw voldoende expansiemogelijkheden voor het kapitaal ontstonden!

Het effect van de politiek van geld uitdelen aan de ondernemers is het zoveel mogelijk verzachten van de gevolgen van de crisis voor het kapitaal en het afwentelen van de lasten op de schouders van de massa van het volk.

De politieke keuze is hier: overheidsmaatregelen gericht op het beschermen van de arbeiders en de werkende bevolking, óf het primair beschermen van het kapitaal. De politiek van de burgerlijke partijen is het opvijzelen van de winsten ten koste van het gewone volk.

Of de winsten nu kunstmatig verhoogd worden of niet, aan de crisis zelf kan helemaal niets gedaan worden binnen het kapitalisme. Deze zal nog veel ernstiger worden, en zal de bestaande orde steeds verder ondermijnen. Het is belangrijk om daar op voorbereid te zijn.

Het is echter wel degelijk mogelijk tegen de gevolgen van de economische crisis, met name de werkloosheid maatregelen te nemen.

Wat kan er werkelijk gedaan worden aan de werkloosheid?

Een uiterst effectieve en eenvoudige maatregel is de 60-jarige pensionering.

Voor een deel wordt deze maatregel op een verkapt wijze al door het bedrijfsleven doorgevoerd doordat steeds meer ouderen via de WAO voor hun 65e stoppen.

De 60-jarige pensionering is al een oude eis, die al lange tijd op realisering wacht. Verder is het tegen ieder gevoel van redelijkheid in, dat ouderen, die na hun 60e nog iets aan hun laatste jaren kunnen hebben, nu bepaald werk verrichten, terwijl jongeren die vaak beter tot werken in staat zijn, uitgeschakeld zijn. Door de 60-jarige pensionering zou het huidige aantal werkelozen ruwweg gehalveerd kunnen worden. Deze maatregel is zeker realiseerbaar, aangezien nu al meer dan de helft van de 60-65 jarigen niet meer werkt, met name door de WAO, en aangezien er een grote vermindering van het aantal WW- en WWV uitkeringen tegenover zou staan.

De rest zou gemakkelijk betaald kunnen worden door een deel van de subsidies die nu aan de ondernemers worden gegeven.

Verdere effectieve en realiseerbare maatregelen tegen de werkloosheid zijn:

- het verlengen van de leerplicht tot 16 jaar
- het inwilligen van de eis bij volkontinu-bedrijven; overschakelen van 4 op 5 ploegen.

Opeenhoping van macht, kennis en inkomen

Er wordt in Nederland op grote schaal "oneigenlijk" gebruik gemaakt van de sociale voorzieningen.

Velen verrijken zichzelf ten koste van de gemeenschap. Waar moeten we dat misbruik zoeken? Bas de Gaay Fortman zoekt het bij de werkelozen, die te "hoge" eisen stellen aan een nieuwe baan. Wiegel wijst naar de "zwartwerkers" en is altijd van de partij als er gehetzt kan worden tegen hen die afhankelijk zijn van een sociale uitkering. Maar deze heren zwijgen over het feit dat het bedrijfsleven "oneigenlijk" gebruik maakt van de WAO: naar schatting 150.000 WAO'ers horen eigenlijk niet in de WAO thuis, maar in de WW. En Boersma gaat dit bestrijden niet door iets te doen aan deze praktijk van het bedrijfsleven, maar door de uitkeringen van de WAO'ers te verlagen!

Dit is een ten hemel schreiende onrechtvaardigheid, vooral voor die zeer velen, die hun gezondheid verloren door hun werk. Veelal hebben deze mensen hun hele leven geploeterd, om dan niet eens de pensioengerechtigde leeftijd, gezond en wel te halen. En nu gaat Boersma "oneigenlijk" gebruik door het bedrijfsleven bestrijden door in hun inkomen te snijden!

De grote dieven, daar horen we de burgerlijke partijen nooit over. Volgens de belasting is één derde van al het geld in Nederland "zoek". Het is duidelijk dat we dat geld echt niet bij de CAO-loners hoeven te gaan zoeken.

Het zijn de kapitaalbezitters en de hoogste inkomensgroepen die deze vele miljarden in hun zak steken. Daar onderneemt de regering helemaal niets tegen, terwijl dat toch echt niet zo revolutionair zou zijn, en niet meer vereist dan het toepassen van de wet.

Of neem het voorbeeld hoe Philips profiteert van de subsidies voor "Stimulering Vakopleiding Schoolverlaters".

Philips krijgt daarvoor van diezelfde Boersma 2 miljoen extra kado terwijl ze minder leerlingen aanneemt. "Mooi meegenomen" zei Philips.

Dat geld wordt dan weer verdiend door de gezinshulp voor bejaarden duurder te maken, telefoonvergoedingen af te schaffen en het aantal plaatsen in bejaardentehuizen in te krimpen!

Boersma wil met dit soort methodes het komende jaar een miljard bezuinigen op de sociale sector, zodat de regering deze miljarden kado kan doen aan de ondernemers.

Spreading van macht, kennis, inkomen?

Opeenhoping bij een kleine bovenlaag, dat is de schandelijke politiek van deze regering.

'Winst omzetten in werk'?

Deze leuze is buitengewoon bedriegelijk. Er wordt namelijk helemaal niet mee bedoeld het

financieren van maatregelen zoals de 60-jarige pensionering uit de winst. Nee, er wordt bedoeld het kunstmatig verhogen van de winsten door subsidies, in de hoop dat dit meer werk oplevert. Een eerlijke leus zou dan zijn "de winsten opkrikken in de hoop op meer werk". Maar met zo'n leus kan de PvdA geen stemmen vangen. Daarom gebruikt ze toch de eerste. Deze leus in in de op dit moment nog lopende stakingsbeweging naar voren geschoven om bij de stakers het idee te wekken dat de logische voortzetting van de staking bestaat uit het stemmen op de partij die deze leus ook hanteert: de PvdA.

De vakbeweging kan haar sleutelrol in de afweerstrijd tegen de gevolgen van de crisis alleen vervullen als dit soort desoriënterende leuzen worden bestreden. De huidige (of recente) stakingsbeweging heeft scherp duidelijk gemaakt hoe zeer velen erover denken: we moeten iets doen tegen de verslechtingen, om te voorkomen dat we er stap voor stap op achteruit gaan. De vakbonden vormen de klasseorganisaties van de arbeiders (en de beampten), maar zij kunnen niet konsekwent voor hun belangen opkomen zolang ze van de redenering uit blijven gaan dat werkeloosheid bestreden moet worden door het spekken van de winsten. Die redenering leidt tot een onjuiste beoordeling van de economische situatie en vertroebelt het juiste inzicht dat het de taak is van de vakbonden om te strijden tegen iedere verslechting.

Binnen de vakbeweging is de tendens tot bekrompen winst-denken echter tamelijk sterk. Deze wordt met name gevoerd door de PvdA en de CPN. Om de vakbonden hun eigenlijke rol als strijdorganisatie van de arbeiders te kunnen laten vervullen is strijd tegen de invloed van de PvdA en de CPN noodzakelijk. Daarvoor werkt de KEN ml aan de opbouw van een nieuwe partij van de arbeidersklasse in Nederland. Zonder zo'n partij is het ook niet mogelijk om de vakbondsstrijd konsekwent te voeren.

De politiek van de regering Den Uyl zal tot verarming van de werkende bevolking leiden. Verhef daartegen uw stem: steun de KEN ml.

TEGEN HET ONTSPANNINGS- EN ONTWAPENINGSBEDROG VOOR EEN POLITIEK VAN ONAFHANKE- LIJKHEID IN SAMENWERKING MET ANDERE WESTEUROPESE LANDEN

De Sowjet-Unie streeft hegemonie over heel Europa na

Als men de regeringspartijen moet geloven wordt de ontwikkeling op internationaal vlak gekenmerkt door

- * steeds meer internationale samenwerking,
- * uitgebreid overleg tussen alle staten in Europa over vrede en veiligheid,
- * het wegnemen van wederzijds wantrouwen tussen NATO en Warschau-pakt.

"De dialoog gaat voort" gericht op "positieve vrede als grondslag voor veiligheid".

Moeten we al deze gezwollen frasen geloven? Het is een bekend verschijnsel in de geschiedenis, dat er nooit zoveel over vrede en over ontwapening wordt overlegd, als juist in die periodes waarin de spanning en het oorlogsgevaar toeneemt. Dat is ook nu het geval!

Wat is de achtergrond van de huidige situatie in Europa? Van 1945 tot het begin van de zestig-er jaren is er door de Verenigde Staten en de Westeuropese landen een zeer scherpe politiek van koude oorlog bedreven ten opzichte van de Sowjet-Unie en de Oosteuropese landen. Bestond er in die tijd feitelijk een militaire bedreiging van de kant van de Sowjet-Unie? Nee, absoluut niet. In die tijd had de NATO ten opzichte van het Warschau-pakt en de Verenigde Staten ten opzichte van de Sowjet-Unie een groot militair overwicht.

De werkelijke reden voor de koude oorlogspolitiek was het feit dat de Sowjet-Unie aan het begin van de vijftiger jaren nog socialistisch was. Amerika en de Westeuropese landen waren bang voor het kommunisme. De Sowjet-Unie veranderde echter van een socialistisch in een staatskapitalistisch land na het aan de macht komen van Chroesjtsjov. Daardoor trad er een "dooi" op in de verhouding tussen de Verenigde Staten en de Sowjet-Unie, en daardoor leek het oorlogsgevaar in de 60-er jaren sterk verminderd te zijn. De Sowjet-Unie ging als nieuwe imperialistische macht wedijveren met de Verenigde Staten om de wereldhegemonie. De Sowjet-Unie voerde zijn bewapeningsuitgaven enorm op, en slaagde erin in Europa de rollen om te draaien en een zeker overwicht van het Warschau-pakt ten opzichte van de NATO te realiseren. Daardoor zijn in de 70-er jaren de Sowjet-Unie en de Verenigde Staten opnieuw veel scherper tegenover elkaar komen te staan. Het overwicht van de Verenigde Staten is verdwenen. Steeds sterker eist de Sowjet-Unie zijn "rechten" op.

Beide supermachten streven wereldhegemonie na. De Verenigde Staten probeert overal nieuwe invloedssferen te bemachtigen. De Sowjet-Unie is in het offensief en is de gevaarlijkste oorlogsstoker. Voor beide supermachten is de hegemonie over West-Europa van beslissende betekenis voor wereldhegemonie. Er bestaat nu voor de Westeuropese landen een direkte en toenemende bedreiging voor hun onafhankelijkheid van de kant van de Sowjet-Unie!

PvdA voorop in ontspanningsbedrog VVD blind vertrouwen op de Verenigde Staten

Géén van de burgerlijke partijen stelt het toenemende oorlogsgevaar serieus aan de orde. De reden daarvoor is eenvoudig dat ze allemaal er vanuit gaan dat Nederland toch zijn onafhankelijkheid niet zelf kan verdedigen.

In de huidige situatie is Nederland in militair opzicht dan ook volkomen afhankelijk van de Verenigde Staten. Dat geldt ook voor de meeste overige Westeuropese landen.

De VVD stelt zich weliswaar tamelijk kritisch op ten opzichte van de Sowjet-Unie, maar gaat ervan uit dat het het beste is als Nederland zich helemaal verlaat op de Verenigde Staten. Bovendien is de VVD van mening dat het voor Nederland niet belangrijk is om positieve betrekkingen met de landen van de Derde Wereld te ontwikkelen.

Alles van de Verenigde Staten afhankelijk maken is echter een uiterst onveilige politiek. In de eerste plaats is het helemaal niet denkbeeldig dat de Verenigde Staten in bepaalde omstandigheden liever een kompromis sluiten met de Sowjet-Unie, à la Tsjecho-Slowakije in 1938, dan een konfrontatie aan te gaan. Het feit dat dit zeker mogelijk is, wordt nog eens geïllustreerd door de uitspraak van Carter dat hij Brezjnev de weg niet zal versperren als deze Joegoslavië zou willen onderwerpen. In zo'n situatie zouden de Westeuropese landen plotseling volledig onvoorbereid alleen tegenover de Sowjet-Unie staan. Als echter de Verenigde Staten wél tot verdediging van de Westeuropese landen zouden besluiten, hoe zouden zij dan oorlog voeren? Het is duidelijk dat in zo'n situatie de Amerikaanse belangen heel anders zouden liggen dan die van de Westeuropese landen. Het belang van de Verenigde Staten zou liggen bij zo gering mogelijke Amerikaanse verliezen, dus het gebruik van de grootste vuurkracht en de grofst vernietigingsmethoden, maar wel op West Europees grondgebied! Het is bekend dat de NATO-strategie feitelijk in beslissende mate afhankelijk is van het gebruik van Amerikaanse tactische kernwapens.

De PvdA stelt zich niet minder afhankelijk op ten opzichte van de Verenigde Staten, maar is wel veel onkritischer ten opzichte van de Sowjet-Unie. De PvdA gaat voorop in ontspannings-

bedrog. Minister Van der Stoel beweert dat het beste middel om onze veiligheid te garanderen is de "belangenvervlechting" met de Sowjet-Unie, en een politiek van telkens kleine concessies doen aan de Sowjet-Unie om een sfeer van vertrouwen te scheppen.

De politiek van de huidige regering is er een van maximale onveiligheid. Het is een ware politiek à la München-1938: het volk in slaap sussen en helemaal niets doen om de onafhankelijkheid te waarborgen.

Het is bekend dat de Helsinki-konferentie niet het minste of geringste resultaat heeft opgeleverd, integendeel dat deze alleen een rookgordijn heeft opgetrokken voor de in werkelijkheid groeiende spanning. En toch wil de regering Den Uyl naar de vervolgkonferentie in Belgrado gaan om daar "verdere vertrouwenwekkende maatregelen" af te spreken, en vooral geen kritiek op de Sowjet-Unie naar voren te brengen. Er moet "geen beklagdenbank" van gemaakt worden aldus Van der Stoel!

Wat doet de Sowjet-Unie?

Maar het oorlogsgevaar is op dit moment toch nog niet acuut? Nee, we hoeven inderdaad niet volgende maand of de maand daarop een Blitzkrieg-aanval van de Sowjet-Unie te verwachten. Het is voor een agressor noodzakelijk om eerst het klimaat te scheppen voor hij tot de aanval overgaat. Het is echter ook vanzelfsprekend dat de Sowjet-Unie er geen belang bij heeft om in een vroegtijdig stadium slapende honden wakker te maken. Als we kijken wat de Sowjet-Unie doet is dat het volgende:

In de eerste plaats gaat de Sowjet-Unie met spoed verder met het uitbouwen van zijn militaire overwicht in Europa, ondanks zijn interne economische problemen. Als de Sowjet-Unie werkelijk alleen samenwerking en vreedzame bedoelingen in de zin zou hebben, zou dit natuurlijk zinloos zijn.

In de tweede plaats breidt de Sowjet-Unie in versneld tempo zijn economische penetratie in West-Europa uit, vooral in de strategische sektor van het vervoer: zeevaart, luchtvaart, wegtransport, binnenvaart. Ook hiervan is de bedoeling zeer duidelijk: het transport heeft een grote strategische betekenis. De Sowjet-Unie heeft zoals bekend economische problemen op eigen bodem genoeg. Waarom moeten de Sowjet-Unie en de aan haar onderworpen Oostbloklanden dan persé in West-Europa een beslissende rol in de vervoerssector veroveren? Door prijsdumping heeft de Sowjet-Unie samen met andere Comecon-landen al 35% van de lijnvaart tussen Noord-West-Europa en de Middellandse Zee veroverd. In de categorie binnenschepen van 200-500 ton was het aantal Poolse schepen dat de grens passeerde bij Lobith al meer dan 1/3 van het aantal Nederlandse schepen! Naast de voor de hand liggende strategische betekenis van zulke feiten is bekend dat de Sowjet-Unie zijn vrachtwagenchauffeurs en vlootpersoneel op grote schaal gebruikt voor spionagedoeleinden.

De Sowjet-Unie schaft zich intussen, op krediet, de Westerse technologie aan in een reeks beslissende sectoren, om zijn achterstand verder in te lopen.

De Sowjet-vissers plunderen de EEG-visgronden leeg door met veel te kleine mazen te vissen.

De Sowjet-Unie heeft haar oorlogsvloot op de Noordzee drastisch uitgebreid en heeft er een gigantisch drijvend dok verankerd om zijn oorlogsschepen te repareren.

In het huidige stadium drijft de Sowjet-Unie de vele konflikten die het telkens opnieuw schept op economisch gebied nog niet op de spits en laat zich telkens nog tevreden stellen met bepaalde concessies. Maar hoe lang duurt dat nog?

Tot de Sowjet-Unie meent een voldoende overwicht te hebben om zich niet meer met concessies tevreden te hoeven stellen

Onafhankelijkheid vereist andere politiek

Voor het verdedigen van de onafhankelijkheid is de voorbereiding van het volk het belangrijkste. Niet beroepsmilitairen, de mechanisatie van het leger en de wapens zijn op zich het be-

langrijkste. Een grote oorlogsmachinerie is beslissend voor wie aan wil vallen. Dat willen en kunnen de Westeuropese landen niet. Voor de verdediging zijn de mensen de doorslaggevende faktor.

Daarom: geen opheffing, maar uitbreiding van de dienstplicht; er moet een einde komen aan de willekeurige maatstaven voor wie wel niet in dienst moet. Absoluut géén beroepsleger. De defensie moet in de eerste plaats op het veilig stellen van het eigen grondgebied gericht worden (het principe van de territoriale verdediging) in samenwerking met de andere Westeuropese landen.

Zweden kent bijvoorbeeld algemene dienstplicht, zodat het leger snel van 100.000 op 700.000 man kan worden gebracht. Er zijn ondergrondse verdedigingswerken aangelegd en schuilkelders voor de burgers. In Zwitserland krijgen alle mannen van 20 tot 50 jaar militaire training, elk jaar op regelmatige tijden. Er wordt speciale aandacht besteed aan oefening in vechten op eigen terrein, in de bergen.

De VVD en het CDA zeggen ook voor versterking van de defensie te zijn. Volgens hen is alles echter een geldkwestie: alleen als er extra miljarden in de defensie gestoken worden kan de defensie verbeterd worden. En die miljarden moeten dan wel worden opgebracht door de werkende bevolking. De verdediging van de nationale onafhankelijkheid is echter helemaal niet gebaat met zomaar meer geld. Het gaat in de eerste plaats om een andere politiek. Zolang Nederland en de andere Westeuropese landen door de NATO in een afhankelijke positie verkeren ten opzichte van de Verenigde Staten, verkeert de verdediging van de nationale onafhankelijkheid in een zeer hachelijke toestand. Maar is het voor de Westeuropese landen mogelijk om hun onafhankelijkheid te verdedigen, zonder daarbij afhankelijk te zijn van de Verenigde Staten? Een garantie scheppen tegen het oorlogsgevaar is onmogelijk! De rivaliteit tussen de beide supermachten zal onherroepelijk vroeger of later tot een oorlog leiden, waarbij de hegemonie over Europa de inzet zal zijn. De Westeuropese landen zijn echter zeker wel in staat een goede verdediging te realiseren, zonder afhankelijkheid van de Verenigde Staten. Als de Westeuropese landen zich werkelijk voorbereiden op het verdedigen van de onafhankelijkheid van hun landen en het beschermen van hun volkeren zijn zij in onderlinge samenwerking in staat tot een heel wat geduchtere verdediging dan de huidige, waarbij alles op de ene kaart van de grote vernietigingswapens van Amerika wordt gezet. Maar dat vereist dan wel het verbreken van de afhankelijkheid van de Verenigde Staten zoals die nu in het NATO-verdrag ligt verankerd!

Wat de Sowjet-Unie en de CPN ons aanbevelen!

De slechtste weg die we kunnen volgen ter verdediging van de nationale onafhankelijkheid is zonder meer uittreden uit de NATO, en het afbreken van de defensie überhaupt. Dát is de weg die ons op boosaardige wijze wordt aanbevolen door de Sowjet-Unie en door de pro-Sowjetkrachten in Nederland, met name de CPN.

Het geeft te denken dat de Sowjet-Unie en de CPN voortdurend als allerergste kwaal afschilderen een meer zelfstandige opstelling van de Westeuropese landen op het punt van defensie. Waarom? Waarom hebben zij nog liever handhaving van de huidige afhankelijkheid van de Verenigde Staten in NATO-verband dan een meer onafhankelijke defensie van de Westeuropese landen? Omdat een meer onafhankelijke opstelling een veel grotere hinderpaal voor de plannen van de Sowjet-Unie zou vormen. Plannen waarover de CPN zegt: "...wordt heden door niemand betwist dat, alleen al voor wat de bewapening betreft, deze (van het Warschaupakt) op zijn minst gelijkwaardig is aan die van de NAVO". (Als er nog mensen waren die aan de bewapeningsdrift van de Sowjet-Unie twijfelden....) En verder: "Daarom nemen wij de socialistische landen zoals ze zijn, zoals zij in de wereld optreden, volgen wij en solidariseren wij ons met hun plannen, die een wereldbetekenis hebben", (Paul de Groot april 1976).

'Het kapitalisme overeind houden?'

Veel linkse mensen zeggen : "Ja dat gevaar van de kant van de Sowjet-Unie is duidelijk, maar we kunnen toch moeilijk onze onafhankelijkheid ten opzichte van de Sowjet-Unie verdedigen door de Nederlandse bourgeoisie te steunen? Dat zou immers betekenen het kapitalisme in Nederland overeind houden."

Inderdaad brengt het steunen van de bourgeoisie en van de burgerlijke partijen het socialisme beslist niet dichterbij. Maar het helpt ook niet in het verdedigen van de nationale onafhankelijkheid, zoals we gezien hebben. We moeten dan ook niet de burgerlijke partijen steunen en afwachten tot zij hun politiek veranderen. Van beslissende betekenis is hoe de bevolking is voorbereid op het gevaar van oorlog en op het verdedigen van de nationale onafhankelijkheid. De meerderheid van het volk is beslist geen voorstander van kapitulatiepolitiek.

Voor 1940 was de kapitulatiepolitiek van München zeker niet de politiek van het volk, net zo min als kollaboratie met de bezetter. Het verdedigen van de nationale onafhankelijkheid, ook als deze niet direkt tot het socialisme leidt is natuurlijk in het belang van de arbeiders en van het volk. Net zo goed als de bevrijding van de Duitsers dat was in 1945, ook al leidde deze tot verdere uitbouw van het kapitalisme.

Het verdedigen van de nationale onafhankelijkheid is echter niet alleen op zichzelf belangrijk. Het is ook van beslissend belang in de strijd voor het socialisme, omdat juist op dit punt de ware aard van het monopoliekapitaal het scherpst aan het licht komt.

Achter 'detente'-bedrog zit belang monopoliekapitaal

Waarom willen de burgerlijke partijen de Sowjet-Unie niet scherp bekritiseren, terwijl ze in het verleden juist een enorme hetze tegen de Sowjet-Unie hebben gevoerd? Omdat de burgerlijke partijen proberen twee volstrekt tegengestelde belangen met elkaar te verzoenen. Ze proberen de belangen van de verschillende delen van het volk waaronder ze met name hun aanhang zoeken, te verzoenen met de belangen van het monopoliekapitaal. Het monopoliekapitaal heeft, met zijn buitenlandse investeringen en zijn internationale vertakkingen, in de eerste plaats belang bij het zoveel mogelijk handhaven van zijn huidige positie. Het was voornamelijk het monopoliekapitaal dat belang had bij de onderschikking van Nederland ten opzichte van de Verenigde Staten, zodat het onder de vleugels van het hegemonisme van de Verenigde Staten kon opereren in de wereld. Zolang er sprake was van een enorm militair overwicht op de Sowjet-Unie was het monopoliekapitaal voor een scherpe konfrontatiepolitiek. Nu dit overwicht volledig verdwenen is wil men een konfrontatie met de Sowjet-Unie vermijden, en wil men de Sowjet-Unie zoveel mogelijk partner en deelgenoot maken, in de hoop de eigen positie daarmee overeind te kunnen houden. Daarom heeft Ford verklaard Oost-Europa definitief als "invloedsfeer" van de Sowjet-Unie te beschouwen, en daarom gaat Carter nog een stap verder door ook Joegoslavië alsvast aan de Sowjet-Unie 'kado' te doen. Dat alles in de hoop de Sowjet-Unie daarmee tevreden te kunnen stellen.

Het monopoliekapitaal stelt zijn internationale belangen voorop en wil daarom niets weten van een politiek van onafhankelijkheid. Het heeft altijd de onderschikking van Nederland aan het VS-hegemonisme doorgezet. En nu probeert het de spanning met de Sowjet-Unie te verminderen door een politiek van "belangenvervlechting".

De burgerlijke partijen stellen het belang van het monopoliekapitaal voorop en aangezien dat in deze kwestie moeilijk met het belang van het volk te verzoenen valt, zwijgen ze. Het volk stelt niet "internationale belangen" voorop, maar de onafhankelijkheid van het eigen land. Daarom stellen de burgerlijke partijen het zo voor alsof de onafhankelijkheid gediend is met hun "detente"-politiek.

Weg met de Munchen-1938 politiek

Het is precies dezelfde politiek als voor de Tweede Wereldoorlog. Toen deed Engeland stap voor stap verdere concessies aan Duitsland, en offerde tenslotte Tsjecho-Slowakije op, alles in de hoop Duitsland tevreden te kunnen stellen. Toen heette "appeasement", wat nu "detente" wordt genoemd. In werkelijkheid wordt door zo'n politiek nu, net als toen, de vraatzucht van de opkomende imperialistische macht alleen maar aangewakkerd! Wat het resultaat was van de Munchen-politiek van Engeland is bekend: Hitler-Duitsland kreeg maximale kansen om zijn agressie stap voor stap op te voeren en half Europa te veroveren zonder dat het op ernstige weerstand stootte. Vele, vele Nederlanders zijn nog niet vergeten hoe ze bij de Duitse inval in 1940 in een klap ontdekten hoe de burgerlijke partijen het volk in slaap hadden gesust!

De regering den Uyl volgt opnieuw dezelfde politiek van onveiligheid en volksbedrog. Verhef daartegen uw stem. Stem KENml.

VOOR EEN SOCIALISTISCH EN ONAFHANKELIJK NEDERLAND!

De huidige verkiezingsstrijd en de strijd voor het socialisme

In de verkiezingsstrijd presenteren alle politieke partijen zich aan de kiezers en voeren ze strijd over een reeks actuele politieke vraagstukken.

Daarachter liggen de verschillende ideologieën van de partijen. Alhoewel enkele partijen zich erop beroepen voor het socialisme te zijn, stelt geen van hen principieel de socialistische revolutie aan de orde, en prediken ze in verschillende varianties de verzoening met het kapitalisme (of het staatskapitalisme).

Feitelijk heeft er al sinds lange tijd geen revolutionaire arbeiderspartij meer deelgenomen aan de verkiezingen. Vanaf het einde van de vijftiger jaren en het begin van de zestiger jaren heeft de CPN de socialistische revolutie definitief afgezworen. Sindsdien is de stem van de arbeiders in de parlementaire strijd volledig verstomd.

Vele, vele progressieve mensen keerden zich dan ook af van het parlementaire gedoe, en de buitenparlementaire beweging bloeide vanaf het midden van de jaren zestig enorm op. De vele aktiecomitees, belangengroepen en bewegingen konden echter geen oplossing vinden voor de noodzaak om hun aktiepunten en hun stellingname ook op parlementair nivo te verdedigen. Vaak werd dan geprobeerd om via de "linkse" politieke partijen druk uit te oefenen, of deze voor betreffende aktiepunten te winnen, waarmee de hele zaak dan meestal toch weer verzandde in parlementair gedoe.

Ook in de vakbeweging heeft zich de afgelopen jaren de oppositie aan de basis ontwikkeld. De

vakbondsstrijd is echter in sterke mate verweven met de politieke strijd, zie de loonmaatregelen van de afgelopen jaren, de discussie over de ondernemingsraad, de VAD enz.

Deze beweging bleef in politiek opzicht nog zwak en versnipperd door het ontbreken van een partij van de arbeiders, die in staat is zowel in de strijd aan de basis bundelend te werken als tegelijk de parlementaire politieke strijd te voeren. De vakbondsstrijd en de hele dagelijkse economische en politieke strijd is ondergeschikt aan het uiteindelijk belang van de arbeidersklasse: het veroveren van de staatsmacht.

Dat is het politieke doel, waar alle strijd uiteindelijk op gericht is.

Tribune van de klassenstrijd

De beslissende voorwaarde daarvoor is het winnen van de arbeidersklasse en de grote meerderheid van de werkende bevolking voor de proletarische revolutie.

Daarvoor is het absoluut noodzakelijk om de invloed van de burgerlijke partijen op de massa's te doorbreken. Het is niet voldoende om in het algemeen de historische noodzaak van de socialistische maatschappij aan te tonen, ook al is dat zeker noodzakelijk. Het is zeker ook niet voldoende om konsekwent de vakbondsstrijd te voeren, voor de directe belangen van de arbeiders en de hele werkende bevolking. Van beslissende betekenis is de voortdurende strijd over het huidige functioneren van het staatsapparaat. Zo kan worden blootgelegd hoe de verschillende partijen niet werkelijk opkomen voor de belangen van de werkende bevolking, en tegelijk dat er uiteindelijk een ander staatsapparaat moet komen door middel van revolutie.

De verkiezingsstrijd en de hele parlementaire strijd staat niet op zich. Onze politiek is die van het revolutionaire parlementarisme: het parlement tot tribune van de klassenstrijd maken.

Het huidige systeem van kapitalisme en imperialisme veroorzaakt niet alleen uitbuiting en onderdrukking, maar leidt ook tot crisis en oorlog. De mensheid heeft geen andere uitweg dan het socialisme. Daarvoor moet de politieke en economische macht van het monopoliekapitaal worden gebroken en de macht van de arbeiders en de werkende bevolking gevestigd. Dat verstaan wij onder de revolutie. Hoe deze plaats zal vinden, zal afhangen van de konkrete omstandigheden. Zeker is echter dat de socialistische revolutie alleen plaats kan vinden als:

- de grote meerderheid de revolutie steunt als de enige uitweg
- de heersende klasse volledig is vastgedraaid en niet meer in staat is het land te beheersen en besturen.

Zeker is bovendien dat de revolutie uitsluitend mogelijk is door de actie van de massa's, die zich door eigen ervaring van de noodzaak ervan hebben overtuigd, onder leiding van de partij van de arbeidersklasse.

Zeker is ten slotte ook dat de heersende klasse zich op alle manieren zal verzetten, ook op gewelddadige wijze, en dat dit verzet gebroken moet worden.

Socialisme, geen staatskapitalisme!

Bij veel mensen roept het woord "socialistische maatschappij" een schrikbeeld op à la de Sowjet-Unie. De Sowjet-Unie beweert immers socialistisch te zijn. De werkelijkheid is echter dat de Sowjet-Unie een systeem heeft van staatskapitalisme. Er bestaat een nieuwe heersende klasse die rijkdom en vele privileges bezit, er bestaat uitbuiting en onderdrukking van het volk en er wordt net zo goed voor de winst geproduceerd als bij ons. Het verschil is dat in de Sowjet-Unie het kapitaal juridisch eigendom van de staat is. Dat weerhoudt de partij- en staatsburokratie en de hogere regionen in de industrie er echter niet van, om aan hun beschikkingsmacht over het kapitaal talloze privileges te ontfangen, zeer hoge salarissen te ontvangen enz.

Daar komt nog bij dat de Sowjet-Unie niet eens beperkte vrijheden van de parlementaire democratie kent. De Sowjet-Unie is feitelijk een sociaal-fascistisch land, socialistisch in woorden, fascistisch in de praktijk.

De burgerlijke partijen maken gebruik van het verval van de Sowjet-Unie tot staatskapitalisme om te zeggen: "zie je wel, verschil tussen mensen moet er nu eenmaal zijn" en "wie gaat proberen het kapitalisme af te schaffen komt uit bij staatsburokratie".

Dat is echter in strijd met de feiten. China heeft bewezen dat het niet onvermijdelijk is, dat een nieuwe heersende klasse aan de macht komt. Het is inderdaad ook in China gebleken dat dit gevaar voortdurend aanwezig is. De grote meerderheid van het volk wil echter geen staatskapitalisme en wil geen burokratie. Onder leiding van Mao Tse-toeng heeft China een pioniersrol vervuld in het opbouwen van het socialisme, zonder af te glijden in een verstikkende burokratie. Zeker, in China zijn ook nog lang niet alle problemen opgelost. De Chinezen zeggen zelf dat ze nog 25 jaar nodig hebben, voordat hun land ook economisch zich met de Sowjet-Unie en de Verenigde Staten kan meten.

Zonder enige twijfel zal de ontwikkeling van het socialisme in Nederland radikaal verschillen van de ontwikkeling in China, gezien de verschillende maatschappelijke situatie. Maar het bewijs is geleverd dat het mogelijk is om het socialisme op te bouwen door te steunen op de initiatieven en de ideeën van onderaf.

De massa's nemen nemen de macht in eigen handen

Decennia lang heeft de CPN het zo voorgesteld alsof het socialisme alleen een reeks ingrijpende structurele veranderingen zou betekenen.

Voor een dergelijk socialisme bedankt de grote meerderheid van de mensen feestelijk, en terecht! Een aantal structurele maatregelen, zoals het onteigenen van het grootkapitaal om dit onder de democratische controle van het volk te brengen, zijn noodzakelijk om de grondslag voor het socialisme te kunnen leggen. Het socialisme vereist echter ook dat de mensen veranderen. Ouderwetse ideeën, gewoontes en tradities moeten worden omgevormd of vervangen door nieuwe. In het socialisme vormen niet langer blinde economische wetten de beslissende faktor, maar wordt de mens de beslissende faktor. In het socialisme nemen de massa's hun lot in eigen handen. De essentie van de socialistische revolutie is dat de massa's de heersende klasse omverwerpen en de macht in eigen handen nemen, om deze nooit meer uit handen te geven. Het onteigenen van het grootkapitaal is relatief een eenvoudige maatregel. Veel moeilijker is het overwinnen van de kapitalistische ideeën, die door de eeuwenlange ontwikkeling van het kapitalisme zeer breed zijn ontwikkeld en zeer diep verankerd. Vanzelfsprekend is dat zo bij de bourgeoisie maar ook in zeer sterke mate bij de kleine zelfstandigen, de intellectuelen enz., en ook binnen de arbeidersklasse spelen de burgerlijke ideeën een rol.

Het socialisme betekent niet alleen economische en materiële verbeteringen. Het betekent ook geestelijke bevrijding, door het doorbreken van de burgerlijke ideologie die het zo voorstelt alsof de mensen uitsluitend door de winstprikkel, door het eigenbelang en het egoïsme gemotiveerd kunnen worden, en die de mensen neerdrukt met zijn kultus van burgerlijke bekrompenheid en concurrentie.

De burgerlijke partijen

Geen van de andere partijen in Nederland staat politiek werkelijk onafhankelijk ten opzichte van het monopoliekapitaal. Dat geldt ook voor de PvdA, de PPR, de PSP en de CPN. Geen van de andere partijen legt bijvoorbeeld de werkelijke oorzaak van de crisis bloot. Dan raken ze namelijk aan de fundamenteën van het kapitalisme. De VVD en het CDA komen er rond voor uit dat zij het kapitalisme gewoon het beste systeem vinden. De PvdA zegt een soort mengvorm na te streven van kapitalisme en socialisme, maar wel op de basis van het partikulier kapitaalbezit, en de PPR wil radikaal zijn, maar in ieder geval binnen de grenzen van het kapitalisme. Van deze

partijen hoeft het ons dus niet te verbazen dat zij problemen, die binnen het kapitalisme niet opgelost kunnen worden gewoon niet erkennen. Over de oorzaak van de crisis zwijgen zij maar liever.

Maar ook de PSP en de CPN zwijgen daarover. Met name de CPN stelt het zo voor alsof de crisis in de eerste plaats een verzinsel is van de ondernemers om de lonen te kunnen drukken, het kapitalisme is dus feitelijk heel gezond als je hen moet geloven. In de tweede plaats, voor zover er dan toch crisis is, kan deze worden opgelost door het "vergroten van de koopkracht", door loonsverhogingen dus. Dit is dezelfde theorie als die van de ondernemers, maar dan omgedraaid. De ondernemers zeggen "de lonen zijn te hoog, daarom is er crisis", de CPN zegt "de lonen zijn te laag, daarom is er crisis". De werkelijke oorzaak van de crisis ligt in het feit dat het in het kapitalisme de groei van het kapitaal het doel van de produktie is. Dit doel leidt noodzakelijkerwijze tot overinvesteringen. Er is dan overcapaciteit, meer produktiecapaciteit dan er winstgevend kan draaien en dat leidt tot bedrijfssluitingen en werkeloosheid. Marx heeft dit meer dan 100 jaar geleden bewezen en zijn analyse is nooit weerlegd.

Verder stelt geen van de andere partijen het ontspannings- en ontwapeningsbedrog aan de kaak en legt de realiteit van het oorlogsgevaar bloot.

Wie de werkelijke oorzaak van de crisis noemt, en wie op het oorlogsgevaar wijst, stelt zich frontaal op tegenover het monopoliekapitaal. Daar willen de andere partijen niet aan, ook niet de partijen met "socialistisch" of zelfs "kommunistisch" in hun uithangbord.

De burgerlijke partijen gaan uit van de gegeven "economische noodzakelijkheden" en "politieke realiteiten". De gegeven "economische noodzakelijkheid" is echter dat het monopoliekapitaal de Nederlandse economie beheerst, en dat "wat goed is voor het monopoliekapitaal, goed is voor de economie", en dat dikteert ook de politiek.

De beslissende keuze is hier of we ons met huid en haar verlaten op het monopoliekapitaal en maar zien wat er van komt, of dat we uitgaan van de belangen van de overgrote meerderheid van het volk die daar dwars tegenover staat.

Moeten we de burgerlijke partijen dan eenvoudig weg op één hoop gooien? Enerzijds ja. Geen van hen legt de fundamentele problemen van onze maatschappij bloot en geen van hen biedt perspectief voor een uitweg op langere termijn. Er bestaan echter belangrijke tegenstellingen. De verschillende partijen richten zich op heel verschillende lagen van de bevolking en spelen deze tegen elkaar uit.

De PvdA probeert de arbeiders op te zetten, tegen de kleine zelfstandigen en de middeninkomens, door het mes van de inkomens nivellering juist te zetten in de groepen die net boven de "modale werknemer" zitten. Het grootkapitaal blijft bij dit soort nivellering vanzelfsprekend volledig buiten schot. De VVD probeert de kleine zelfstandigen en de middeninkomens op te zetten tegen de arbeiders door de overlevingskansen van de zelfstandigen te willen bevorderen door het mes meer te zetten in de sociale voorzieningen en het minimumloon.

Ook met dit soort crisisbestrijding blijft het grootkapitaal buiten schot. Voor de miljardensubsidies aan het bedrijfsleven, die voor een groot deel worden gefinancierd door het grootkapitaal, liggen de minimumloners én de kleine zelfstandigen krom.

De PvdA slaat op de trom met de leus "spreiding van kennis, macht en inkomen". Intussen is echter duidelijk geworden dat de PvdA in de praktijk bedoelt versterkte overheidsgreep op kennis, macht en inkomen, een versterking van de staatsburokratie. In essentie is het antwoord van de PvdA op alle problemen: meer staatsdirigisme.

En worden de arbeiders wijzer van de PvdA-politiek?

Nee, absoluut niet. Dat hebben we gezien met het overheidsingrijpen in de lonen: drie jaar achtereenvolgende nullijn of loondaling.

De VVD zegt op te komen voor de individuele vrijheid. Maar wil de VVD werkelijk iets doen aan de kolossale staatsburokratie? Welnee. Voor haar kiezers probeert ze zo'n image op te bouwen door af en toe een voorstel op een marginaal punt te lanceren. De VVD ziet ook wel dat haar heilige koe de zogenaamde "vrijheid van onderneming" niet alleen een steeds grotere staatsburokratie, maar een steeds verdere bureaucratisering van de hele maatschappij voortbrengt. Het CDA probeert zich boven deze konkrete tegenstellingen te plaatsen met haar "ethisch reveil". Het CDA realiseert zich dat vroeger voor veel mensen het geloof nog de rol vervulde van een antwoord op de vraag naar een doel in het leven. Het "ethisch reveil" is een slappe poging

om een nieuwe morele inspiratie te leveren. Maar Van Agt is niet in staat om er meer vulling aan te geven dan zijn Don Quichotte-gedoe tegen abortus en het "besluit" dat in bioskopen met meer dan 50 stoelen films niet gedraaid mogen worden, die in zaaltjes met minder dan 50 stoelen wel gedraaid mogen worden. Het werkelijke probleem van een wereldbeschouwing die in overeenstemming is met de werkelijkheid, en die de massa kan inspireren tot een positieve opbouw van de maatschappij, daarover zwijgt het CDA. Daarover moet het CDA ook wel zwijgen, aangezien het hoe dan ook de werkelijke problemen van onze maatschappij niet onder ogen wenst te zien. Evenmin als de VVD en de PvdA.

De CPN stelt het zo voor alsof alle problemen in de maatschappij veroorzaakt worden doordat de regering te weinig geld beschikbaar stelt. Dat zou allemaal opgelost kunnen worden door de defensie-uitgaven tot vrijwel nul te reduceren. Zelfs de economische crisis zou daardoor opgelost kunnen worden, volgens de CPN. Door deze volksverlakkerij, die nog grover is dan van de andere partijen, streeft de CPN een "Europese variant" na van het staatskapitalisme van de Sowjet-Unie.

Dat Nederland dan helemaal niet meer in staat zal zijn, zijn onafhankelijkheid te verdedigen zou dan geen bezwaar zijn, aangezien er nog altijd de Sowjet-Unie is, die én de grootste militaire macht in de wereld is én ook nog de grootste vredeskracht, aldus de CPN.

De PPR heeft terecht zijn stem verheven tegen onverantwoord gebruik van kernenergie. De PPR blijft echter hangen in naïeve illusie ten aanzien van hervormingen, die mogelijk zouden zijn binnen het kapitalisme, terwijl ze tegelijk voortdurend volledig afhankelijk van de PvdA blijkt te zijn.

De PSP was de enige partij die bij de affaire Bernhard er tegen opkwam, dat Bernhard boven de wet werd geplaatst. De PSP wil echter socialisme via hervormingen en via een geleidelijke overgang, waardoor ze telkens opnieuw illusies verspreidt over de "hervormbaarheid" van het kapitalisme.

De SP heeft terecht milieuproblemen aan de orde gesteld. De SP is echter een partij van de sociale kwakzalverij: volgens het recept van de SP zou de werkeloosheid kunnen worden opgelost door de werkelozen te laten werken, overal "waar er nog nuttig werk te doen valt", en hun loon of salaris door de overheid te laten betalen. Dat kost de overheid maar 1 miljard volgens de SP. Met dit boerenbedrog probeert de SP in de kamer te komen.

De KENml bouwt de nieuwe partij van de arbeidersklasse op

Al voor de eerste wereldoorlog verviel de SDAP, de voorganger van de PvdA tot reformisme, en eind vijftiger, begin zestiger jaren verraadde ook de CPN de zaak van de arbeidersklasse definitief. Wij kunnen daar de les uit trekken, dat het onmogelijk is de strijd voor het socialisme te voeren als men alleen maar een aantal structurele hervormingen door wil voeren, en niet ook de mens wil veranderen, te beginnen bij de leden van de partij.

De KEN ml heeft dan ook geen papieren leden, zoals de meeste burgerlijke partijen. De leden van de KEN ml staan voor de socialistische maatschappij en de KEN ml werkt ook dienovereenkomstig. Met name is het kommunistische principe van kritiek en zelfkritiek fundamenteel, niet alleen voor de leden, maar ook voor de KEN ml als organisatie. Kritiek en zelfkritiek betekent: bereid zijn het eigen werk ter discussie te stellen, en te leren van suksessen en van fouten.

Een aantal jaren hebben wij voornamelijk de strijd gevoerd op bedrijven, in wijken, universiteiten, Vietnam enz. Daarin hebben wij de ruggegraat van de organisatie gevormd, ervaringen opgedaan en onze politieke lijn ontwikkeld. Nu doen wij voor het eerst mee aan de verkiezingen, en stellen ons ten doel om voor het eerst sinds lange tijd de stem van de arbeidersklasse weer te laten klinken in de parlementaire strijd, en de strijd voor het socialisme opnieuw ook tegen de burgerlijke partijen te voeren.

De KEN ml is nu in staat om deel te nemen aan de verkiezingen op basis van een lange en moeilijke interne strijd. Intern moest de opvatting overwonnen worden dat het niet nodig is om te le-

ren de burgerlijke partijen op basis van argumentatie te verslaan. Lange tijd speelde de opvatting een rol dat de socialistische revolutie gerealiseerd zou kunnen worden door de belangenstrijd van de massa steeds scherper aan te wakkeren. Dat komt erop neer dat de politiek voor partijleden is, en de belangenstrijd voor de massa. In essentie oriënteert zo'n opvatting zich niet op een volksrevolutie, maar op een putsch. Sommige andere linkse organisaties zijn nooit in staat geweest dit probleem te overwinnen. Zij bleven hangen in een politiek van het proberen de massa te lokken door het realiseren van konkrete belangen in het vooruitzicht te stellen; zo hopen ze de mensen warm te maken voor het socialisme, zonder ooit serieus in te gaan op de vragen hoe zo'n nieuwe maatschappij er dan moet komen. Door het volledig overwinnen van deze kinderziekte hebben wij een grote stap vooruit gedaan.

Sommige mensen schrikt het af, dat werkelijke kommunisten alle burgerlijke vooroordelen bekritisseren, de burgerlijke cultuur, de onderdrukking van de vrouw enz. Kommunisme betekent tegenover het burgerlijk egoïsme het belang van het kollektief voorop stellen. De arbeidersklasse voert zijn strijd niet alleen voor zijn eigen direkte belangen, maar uiteindelijk om de gehele maatschappij voor altijd van uitbuiting en onderdrukking en klassenstrijd te bevrijden.

Tegelijk voert de KEN ml een eenheidsfrontpolitiek door samen te werken met mensen, die ten aanzien van het betreffende punt het met ons eens zijn, maar die ten aanzien van andere punten het niet met ons eens zijn. Alleen zo kunnen alle positieve krachten gebundeld worden.

De burgerlijke partijen houden alle belangrijke problemen onder tafel, en proberen elkaar vliegen af te vangen op ondergeschikte problemen. Dat is hun manier om aanhang en stemmen te winnen.

De KEN ml is de enige onder alle partijen die aan de verkiezingen deelnemen, die de grote problemen van nu recht op de man af behandelt.

Stem op de KENml

Sommige mensen zullen misschien zeggen: ik ben het wel eens met wat jullie zeggen, maar jullie zijn nog niet in staat om nu bij deze verkiezingen de zaak werkelijk te veranderen, dus kan ik eigenlijk beter op een van de grotere partijen stemmen.

Inderdaad kan de KEN ml geen beslissende invloed op de politiek van de regering uitoefenen. Het is echter een grote vergissing om te denken dat een stem op de PvdA of de VVD enz. wél zo'n effect zouden hebben. Een stem op een van de burgerlijke partijen is weggegooid. Géén van de burgerlijke partijen stelt de fundamentele problemen waarvoor wij staan zelfs maar aan de orde. Misschien dat het in de regering zitten van de VVD, dan wel de PvdA, zou betekenen dat er een maatregel doorkomt die u een paar guldens, of zelfs tientjes zou schelen, zoiets is niet uitgesloten. Maar het gaat nu om een crisis, die de grondvesten van het kapitalisme steeds verder ondermijnt, en om het toenemend oorlogsgevaar!

Een stem op de KEN ml levert u geen voordelen op korte termijn op, maar betekent wel een krachtige waarschuwing aan regering en burgerlijke partijen.

Verhef Uw stem :

- tegen het afwentelen van de lasten van de crisis op de werkende bevolking en op hen die afhankelijk zijn van een sociale uitkering
- tegen het ontspannings- en ontwapeningsbedrog van de regering Den Uyl
- voor socialisme en onafhankelijkheid

STEM OP DE KENml OP 25 MEI!

Verkiezingssekretariaat: Jan Porcellisstraat 40b Rotterdam, telefoon: 010-771027.